دیدگاه

آزمونی برای وارث «گلدامایر»

فیلیپ ویتروک
ترجمه: محمدعلی فیروزآبادی

«تسیپی لیونی» چند سالی است که از شغل ساده اداری خود به عالم سیاست پا گذاشته است و امروز در کسوت وزیر خارجه و معاون نخست‌وزیر اسرائیل در قلمرو مردانه این دولت برای خود موقعیتی دارد. و حال جنگ با حزب‌الله برای این وارث گلدا مایر صحنه آزمونی بس دشوار بود.

پدرش رویای اسرائیل بزرگ را در سر داشت، کشوری که در آن جایی برای صاحبان اصلی این سرزمین یعنی فلسطینی‌ها و دولتشان وجود نداشته باشد. این آرزوی «ایتان لیونی» اینک به صورت یک نقشه بر سنگ قبر وی نقش بسته است، نقشه‌ای که نشان‌دهنده یک دولت یهودی است که مرزهای آن از دریای مدیترانه تا شرق اردن ادامه دارد. ایتان لیونی در آغاز جوانی‌اش ستیزه‌جویی متعصب بود و سپس در کسوت یکی از فعالان به‌شدت متعصب حزب راست‌گرای لیکود درآمد. اما تسیپی لیونی آن رویای اسرائیل بزرگ را در سال ۱۹۹۱ به همراه جنازه پدرش دفن کرد و حال این خانم وزیر داعیه «دو دولت برای دو ملت» را دارد.

تسیپی لیونی ۴۸ ساله شبیه به آن به اصطلاح ستاره‌هایی است که تقریباً یک‌شبه به درجات بالای آسمان سیاست اسرائیل صعود کرده است. زنی جاه‌طلب، زیرک و حراف که اولمرت گریزی از ابقای او در پست وزیر خارجه نداشت. لیونی زمانی ادعا کرده بود که هیچ علاقه‌ای به سیاست ندارد اما در عرض هفت سال، اول به عنوان نماینده لیکود وارد کنست شد و در نهایت بر صندلی وزارت خارجه جلوس کرد. لیونی پس از گلدا مایر اولین زنی است که در اسرائیل این پست را اشغال کرده است. افزون بر آن پس از انتخابات اخیر، اولمرت وی را با حفظ سمت به معاونت خود نیز منسوب کرد.

حال و تنها چند ماه پس از انتخابات اسرائیل، تسیپی لیونی یکی از نقش‌های اصلی را در صحنه و به عبارت بهتر در بازی زشت سیاسی اسرائیل در بحران خاورمیانه بر عهده دارد. اوست که باید با قیافه‌ای مظلومانه از لزوم بمباران وحشیانه اسرائیل علیه زنان و کودکان بی‌پناه و بی‌گناه لبنان و فلسطین در مقابل جامعه جهانی دفاع کند. و اوست که باید واکنش تند و وحشیانه دولت متبوعش به‌خاطر ربوده شدن چند سرباز را به عنوان اقدامی موجه به‌دنیا قالب کرده و در عین حال درها را برای گفت‌وگو باز بگذارد.

لیونی به تازگی و در مصاحبه‌ای با اشپیگل گفته است: «باید در مقابل فلسطینی‌ها سرسخت و انعطاف‌ناپذیر باقی بمانیم.» و حال همین شیوه را در برابر لبنان به کار می‌گرفت. یک هفته پس از آنکه بمب‌ها و راکت‌ها حرف اول و آخر را زدند، جناب وزیر در ملاقاتی با یک هیات میانجی سازمان ملل متحد گفت: «زمان اقدامات موازی دیپلماتیک فرا رسیده است.» و از آنجایی که می‌داند آتش بس و برقراری صلح به این سادگی‌ها دست یافتنی نیست در همان حال و بدون ذره‌ای انحراف از سیاست رسمی اسرائیل اعلام می‌کند که دولت متبوعش هرگز با حزب‌الله مذاکره مستقیم نمی‌کند.

البته وزیر امور خارجه اسرائیل ایده استقرار یکان‌های صلح در نقاط مرزی را رد نمی‌کند و می‌گوید که اسرائیل با استقرار «کوتاه مدت» این یکان‌ها برای برقراری آرامش و ثبات موافق است اما حضور درازمدت آن را صلاح نمی‌بیند. زیرا به عقیده لیونی تجربه نشان داده است که یکان‌های فعلی کارنامه مثبتی ندارند. به گفته وی یکان‌های سازمان ملل در سال ۲۰۰۰ بدون هیچ واکنشی تنها نظاره‌گر ربایش سه سرباز اسرائیلی توسط حزب‌الله بودند همان سه سربازی که در نهایت کشته شدند و همین مسئله کارایی این یکان‌ها را زیر سئوال می‌برد. لیونی خود نیز به عنوان میانجی صاحب تجربه است. هنگامی که در تابستان سال پیش بخشی از حزب محافظه‌کار لیکود و در راس آنها «بنیامین نتانیاهو» در مخالفت با طرح‌های آریل شارون مبنی بر تخلیه و عقب‌نشینی از نوار غزه سر به شورش برداشتند، لیونی ضمن طرفداری از پدر معنوی‌اش (شارون) تلاش خود برای آشتی دو طرف را به کار گرفت که البته نتیجه‌ای در بر نداشت. در نهایت کابینه اسرائیل با اکثریت آرا با این عقب‌نشینی موافقت کرد و همزمان حزب جدید کادیما به رهبری شارون تاسیس شد. قرار بر این بود که تسیپی لیونی نفر دوم کابینه جدید اسرائیل باشد اما وی به احترام پیشکسوتی «شیمون پرز» به همان وزارت خارجه و معاونت (دومی) اولمرت بسنده کرد.

بخش اول

گفت‌وگوی شرق با جک لانگ نامزد ریاست جمهوری فرانسه

ایران و اروپا می‌توانند به نتیجه برسند

عکس: فرهاد کاوه، شرق

گروه بین‌الملل: در میان تمامی سیاستمداران جمهوری پنجم فرانسه ژک لانگ رکورد طولانی‌ترین حضور در پست وزارت را دارد. او حدود ۱۲ سال از ۶۷ سال عمر خود را در وزارتخانه‌های فرهنگ و آموزش ملی فرانسه سپری کرده و هم‌اکنون نیز به عنوان یک نماینده مجلس فرانسه در تلاش است تا بتواند به عنوان نامزد سوسیالیست‌ها پا به عرصه انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۰۷ بگذارد. در شرایطی که در میان هم‌حزبی‌هایش خانم سگولن رویال در صدر نظرسنجی‌ها قرار دارد لانگ با ۱۲ درصد محبوبیت پس از لیونل ژوسپن و دومینیک استروس کان قرار گرفته است و با این حال با اطمینان از برنامه‌های خود برای تصدی پست ریاست جمهوری سخن می‌گوید او به خاطر دوستی صمیمانه و روابط نزدیکش با سوسیالیست‌های برزیلی (لولا و ژیلبرتو ژیل) ایتالیایی (والتر ولترونی و رومانو پرودی) و آلمانی (اتو شیلی) مشهور است. او همچنین با فیدل کاسترو رهبر کوبا نیز دیدار کرده است. سفر او به ایران به گفته خودش در چارچوبی شخصی و آزاد انجام شده و لانگ قصد دارد به عنوان مردی صلح‌طلب گفت‌وگوهایی را برای برقراری صلح در خاورمیانه و چاره‌جویی در مورد پرونده هسته‌ای ایران ترتیب دهد. دیدار ما با لانگ که بیش از سه ساعت به طول انجامید یکشنبه شب و در آخرین روز حضور او در کشور صورت گرفت. با سپاس فراوان از مدیا کاشیگر که امکان این گفت‌وگو را فراهم کرد.

■ ■ ■

■ هدف‌تان از سفر به ایران چیست؟ این‌طور که در خبرگزاری‌های فرانسوی آمده بود ظاهراً هدف‌تان از سفر به منطقه برقراری صلح در خاورمیانه است. آیا در سفر به ایران نیز به نوعی به دنبال برقراری صلح و چاره‌جویی برای پرونده هسته‌ای هستید؟

من همیشه به دنبال صلح هستم. مدتی طولانی حقوق بین‌الملل تدریس می‌کردم و به روابط بین‌الملل علاقه‌مند هستم. از چندی پیش سفرهایی را برای رساندن پیام صلح ترتیب داده‌ام. من به اسرائیل رفتم و با آقای ایهود اولمرت نخست‌وزیر این کشور دیدار کردم. به فلسطین نیز سفر کردم و با آقای ابومازن رئیس دولت خودگردان این کشور ملاقات کردم. به سوریه هم رفتم و رئیس‌جمهور این کشور را دیدم حالا هم در تهران هستم. چیزی که برای من مهم است این نکته است که از سه سال پیش تاکنون هیچ‌یک از شخصیت‌های مطرح و مهم ملی فرانسه به ایران سفر نکرده‌اند. این مسئله طبیعی نیست. در سوریه نیز همین وضع حاکم است. من با خودم فکر کردم خوب است که برای درک متقابل به عنوان یک فرد آزاد و یک عاشق صلح به اینجا بیایم. به خاطر همین به رئیس‌جمهور و وزیر خارجه کشورم اطلاع دادم و راهی ایران شدم، حالا هم به عنوان یک دولتمرد مستقل اینجا هستم. من ایران را دوست دارم و از وجود درگیری‌ها غمگینم. من آمده‌ام تا درک متقابل را تسهیل کنم.

■ در ایران با چه کسانی دیدار کردید و چه مسائلی مورد بررسی قرار گرفتند.

من با منوچهر متکی وزیر خارجه، سعید جلیلی معاون او، حدادعادل، علاءالدین بروجردی و هاشمی‌ثمره دیدار کردم. در مورد چهار موضوع یعنی پرونده هسته‌ای ایران، پرونده خاورمیانه، مسئله اسرائیل و در نهایت حقوق بشر گفت‌وگو کردیم. در مورد حقوق بشر بیش از همه مسئله استفان اربیه، جوانی که در نوامبر ۲۰۰۵ در آب‌های ایران و در نزدیکی هرمز توسط ایرانی‌ها دستگیر شد و هم‌اکنون به جرم جاسوسی در ایران زندانی است گفت‌وگو کردیم. من با او ملاقات کردم، او در وضعیت جسمی و روحی خوبی قرار دارد و بسیار راضی است. اما نمی‌دانم آزاد می‌شود یا نه. من خواستار آزادی او شدم این کار نشانه دوستی، عدالت و انسانیت خواهد بود، من توانستم او را ببینم. تاکنون هیچ شخصیت سیاسی خارجی‌ای نتوانسته بود وارد زندان شود و با او ملاقات کند. این فرصتی که در اختیارم قرار گرفت منحصربه‌فرد بود و من از ایرانی‌ها بسیار ممنونم. با اینکه هنوز قولی داده نشده امیدوارم به زودی آزاد شود.

■ در مورد قانون اساسی اروپایی چه برنامه‌ای دارید؟ چرا مردم فرانسه به آن رای منفی دادند؟

به نظر من به متن قانون اساسی رای منفی ندادند بلکه این شیراک بود که پاسخ منفی گرفت. این اصلی‌ترین دلیل بود. باید تدابیر جدیدی اختیار کرد و دوباره روند تصویب آن را از سر گرفت.

■ موضع‌گیری شما به عنوان یک سوسیالیست فرانسوی در قبال پرونده هسته‌ای ایران چگونه است؟

ایران تاکید می‌کند که به هیچ‌وجه قصد ساخت سلاح هسته‌ای ندارد. ایران چیزی را می‌خواهد که مطلوب است، یعنی عدم گسترش سلاح‌های هسته‌ای در جهان اما در عوض حق خود برای استفاده از انرژی هسته‌ای برای مصارف شهری را مطالبه می‌کند. این حق متعلق به ایران است و برای رسیدن این کشور به استقلال در زمینه انرژی بسیار ضروری است. در این میان سوءتفاهم‌هایی با اروپایی‌ها به وجود آمده است. من از آمریکا حرفی نمی‌زنم چون بوش متخصص آتش‌سوزی است و دوست دارد همه‌جا را به آتش بکشد. او نیاز به دشمن دارد، او نیاز به هرج و مرج دارد و البته در کارش هم موفق بوده است؛ بسیار موفق بوده است. او عراق را نابود کرده است. تروریست‌ها و افراط‌گرایان افزایش پیدا کرده‌اند. خاورمیانه بی‌ثبات شده است. موفقیت او کامل است. اما اگر از او حرفی نزنیم من فکر می‌کنم ایرانی‌ها و اروپایی‌ها می‌توانند در تلاش برای یافتن راه‌حلی مناسب به نتیجه برسند. راه‌حلی که به ایران امکان دهد به انرژی هسته‌ای برای مصارف صلح‌آمیز خود دست یابد و به کسانی که نگران گسترش سلاح‌های هسته‌ای هستند، تضمین دهد. این دیدار بسیار موفقیت‌آمیز بود و فکر می‌کنم مذاکرات ایران و اروپا در هفته آتی بسیار مثبت و سازنده خواهد بود. من بسیار خوشبین هستم و مطمئنم که به راه‌حل مناسبی دست خواهیم یافت.

■ در مورد تحریم ایران و مهلت دوهفته‌ای اتحادیه اروپا به ایران چه نظری دارید؟

من دیروز با کوفی عنان در این زمینه صحبت کردم. فکر می‌کنم که آمریکایی‌ها می‌خواهند در مورد این تحریم به اروپا فشار بیاورند اما خوشبختانه اروپایی‌ها تسلیم تصمیم آمریکایی‌ها نشده‌اند، باید برای مذاکرات وقت بیشتری گذاشت و فرصت را برای رسیدن به توافق فراهم کرد. فکر می‌کنم هم‌اکنون اروپا نیز چنین نظری را دنبال می‌کند. به علاوه چه تحریمی؟ در هر صورت ایران یک ملت بزرگ و یک کشور متمدن است. اگر ایران حسن‌نیت دارد هیچ دلیلی ندارد که نگران باشد. چه دلیلی برای تحریم وجود دارد؟ ما با هم به راه‌حلی هوشمندانه، منطقی و واقع‌گرایانه خواهیم رسید. برای اینکه معنویات ملت ایران مورد احترام قرار گیرد دولت ایران نیز باید به قوانین بین‌المللی احترام بگذارد. در این صورت رسیدن به توافقی که در آن رضایت همه در نظر گرفته شده بسیار آسان خواهد بود.

■ در گفت‌وگو با خبرگزاری‌ها خاطرنشان کردید که حس می‌کنید در مورد پرونده هسته‌ای ایران آمریکا به نوعی پا پس کشیده و کار را به اروپا سپرده است این مسئله تا چه اندازه واقعیت دارد؟

در حال حاضر آمریکایی‌ها و در وهله اول بوش پرونده هسته‌ای را دنبال می‌کنند و به تهدید خود ادامه می‌دهند اما من فکر می‌کنم اگر در جریان مذاکره اروپایی‌ها و ایران نتیجه‌ای حاصل شود این مسئله هم برای اروپا و هم برای ایران بسیار بهتر است و در روابط با آمریکا نیز تاثیر مطلوبی خواهد داشت. آمریکا می‌خواهد ارباب جهان باشد، اما به نظر من راه‌حل حسن نیت ایرانی‌ها و اروپایی‌ها است.

■ آیا نتیجه جنگ لبنان و بحران خاورمیانه نشان‌دهنده تضعیف قطبی به نام آمریکا است؟ آیا روزی اتحادیه اروپا به عنوان قطبی قوی‌تر در مقابل آنها ظاهر خواهد شد؟

البته- آنها قدرتمند هستند. آنها امکانات نظامی و مالی در اختیار دارند اما عراق را به فاجعه و بی‌ثباتی کشانده‌اند و افراطی‌گرایی را گسترش داده‌اند. این نتایج بسیار غم‌انگیز هستند. اما بقیه مردم دنیا مثل بوش فکر نمی‌کنند. اروپا قدرتی برای صلح است، قدرتی برای پیشنهادهای سازنده و نشان‌دهنده تمدن. ایرانی‌ها هم متمدن هستند. اروپا می‌تواند قطب باشد، اما قطب صلح و دموکراسی و تمدن. به هر حال اگر ما بتوانیم در مورد پرونده هسته‌ای ایران خودمان به نتیجه برسیم اتفاق بسیار مهمی به شمار خواهد آمد.

■ پیش از ایران در فلسطین اشغالی و سوریه بودید. دستاوردهای این سفرها چه بوده‌اند و وضعیت لبنان و روند صلح را چگونه ارزیابی می‌کنید؟

پیش از هر چیز قطعنامه سازمان ملل در مورد لبنان را بسیار خوب می‌دانم چرا که متعادل است و منافع همه کشورهای دیگر یعنی اسرائیل، لبنان، سوریه، ایران، آمریکا و اروپا در آن لحاظ شده است. این قطعنامه راه بازگشت به جنگ را می‌بندد البته همه مشکلات را حل نمی‌کند اما در وهله اول جلوگیری از بازگشت جنگ مهم است، چرا که این جنگ ویرانگر، نابودکننده حقوق بشر، خانه‌ها، شهرها و همه چیز بود. شما هم از جنگ عراق رنج‌های زیادی برده‌اید. چرا جنگ؟ در وهله بعد باید به صلحی پایدار دست یافت. اما سئوال اینجا است که راه رسیدن به این صلح پایدار چیست؟ به نظر من اولویت اصلی مذاکره میان اسرائیل و فلسطین و در واقع حماس است. امیدوارم اروپایی‌ها در روزهای آتی از تحریم مالی فلسطینی‌ها دست بردارند و به مردمی که تا این اندازه رنج دیده‌اند رنج بیشتری تحمیل نکنند. اسرائیل باید دست به ابتکارهایی تازه بزند و این بار واقعاً مذاکراتی جدی را آغاز کند. اگر فلسطینی‌ها بیش از این رنج ببرند هیچ راه‌حل قطعی وجود نخواهد داشت.

ادامه در صفحه ۸

جک لانگ درباره فرهنگ

به دورگه بودن اعتقاد دارم

■ گروه ادب و هنر، لیلا نصیریها: تا چه اندازه در زمان وزارت به مسائل فرهنگی ایران توجه داشتید، آیا حوزه‌ای در این زمینه بود که برایتان جالب توجه باشد؟

بله، خیلی چیزها. در سال ۲۰۰۲ که وزیر آموزش ملی بودم تصمیم گرفتم در مقام یک وزیر فیلم‌های آموزشی برای کودکان تهیه کنم، چون برای آموزش کودکان بهای زیادی قائلم و معتقدم که همه کودکان حق دارند از آموزش‌های هنری بهره‌مند شوند؛ چون نه‌تنها یادگیری کلمات و زبان لازم است بلکه یادگیری یک هنر مثل سینما، موسیقی و تئاتر نیز مهم است. بنابراین مجموعه‌ای از فیلم‌ها و توضیحات آموزشی برای دوره دبستان تهیه شد. در میان شش فیلم اول یک فیلم ایرانی هم بود: «طعم گیلاس» عباس کیارستمی. این یک نمونه از شناساندن فرهنگ ایرانی به کودکان ۸ و ۹ ساله است آن هم از طریق یکی از آثار برجسته سینمای ایران. زمانی که وزیر فرهنگ بودم از بسیاری از هنرمندان، نقاشان و مجسمه‌سازان و فیلمسازان ایرانی حمایت می‌کردم و البته این در چارچوب سیاست فرهنگی فرانسه است. در درجه اول ظرافت‌های فرهنگ ایرانی برایم جالب است.

فرهنگ ایران بسیار غنی، باستانی، زیبا و لطیف است.

نقاشی، مجسمه‌سازی، خطاطی و به‌خصوص تاثیری که خطاطی بر همه هنرهای تجسمی مثل نقاشی و مجسمه‌سازی دارد، ضمن اینکه در کنار همه اینها معماری قدیمی ایران بسیار جذاب است. برای من که البته نگاهم بیرونی است، یکی از جادویی‌ترین و افسوس‌کننده‌ترین هنرهای ایرانی که جنبه مذهبی هم دارد، هنر تعزیه است. تعزیه قطعاً برای یک فرد مومن مسلمان مراسم و آئینی مذهبی به شمار می‌رود و البته حس معنوی عمیقی هم در آن است، اما برای کسی هم که به فرهنگ علاقه‌مند است تماشای این مراسم بسیار جذاب است، به ویژه تناوبی که میان بخش‌های آوازی و بخش‌های گفتاری وجود دارد. استفاده از سازهای سنتی و شیوه ارتباط با مردم شرکت‌کننده در مراسم بسیار منحصر به فرد است. موسیقی ایرانی، شعر ایرانی و جنبه افسون‌کننده این موسیقی و شعر پیشاپیش همه چیز قرار دارد. چند سال پیش اشعار خیام را که با موسیقی اجرا می‌شد گوش می‌کردم، چیزی سرمست‌کننده‌تر از این وجود نداشت. فرهنگ ایرانی قدرت جاذبه بسیار بالایی دارد. غیر از این باید بگویم دانشجویان ایرانی در فرانسه زیاد هستند، تعداد دانشجویان ایرانی در فرانسه از هزاران نفر متجاوز است. ۲۵۰ نفر از نآنان بورس دارند. برای آنها مهم است که در فرانسه درس می‌خوانند، برای ما هم آمدن آنها مهم است، در واقع با هم در داد و ستد هستیم. چیزهایی می‌دهیم و چیزهایی می‌گیریم. من دوستان متعددی دارم که روشنفکران فرانسوی- ایرانی هستند یا روشنفکران ایرانی‌ای که در فرانسه حضور دارند و به غنی‌تر شدن فرهنگ فرانسوی خیلی کمک می‌کنند. فکر می‌کنم در آینده بتوان از این هم جاه‌طلب‌تر بود، چه در ایران و چه در فرانسه.

■ در مقام یک مدیر فرهنگی فکر می‌کنید چه حوزه‌های فرهنگی در ایران مستلزم کار بیشتر است؟

اظهارنظر در این زمینه برای من بسیار دشوار است چون فرصتی برای دیدار از این کشور نداشته‌ام و هر اظهارنظری احتمال دارد که سطحی باشد. به طور کلی تصور من بر این است که نوآوران و هنرمندان هر کشور یکی از ارزشمندترین ثروت‌های آن کشور هستند و فکر می‌کنم وظیفه مسئولان هر کشوری این است که کارهای آفرینشی شان را تشویق و حمایت کنند. ضمن اینکه همیشه تصور من این بود که هرگز نباید تنها یک رشته هنری را نسبت به سایر رشته‌ها ارجح دانست بلکه باید کل جریان‌های هنری تشویق و حمایت شوند، چه در مورد ایران باشد و چه در مورد فرانسه.

■ از جمله مسائلی که سازمان ملل در مورد آن بسیار پافشاری می‌کند تنوع فرهنگی است اما اتفاقی که در کشورهای اروپایی افتاده شبیه‌سازی فرهنگی است یعنی دولتمردان نمی‌خواهند هر ملتی فرهنگ خودشان را داشته باشند. هر فرهنگی که وارد کشورهای اروپایی می‌شود دست‌اندرکاران تلاش می‌کنند آن را شبیه فرهنگ خودشان کنند. چرا چنین اتفاقی می‌افتد؟

بدترین خطر، یکنواخت شدن، یک هنجار شدن و هم سطح شدن است. فکر می‌کنم همتراز شدن فرهنگ‌ها - به این معنا که پستی و بلندی و تفاوت فرهنگ‌ها را بگیریم - باعث می‌شود در مجموع فرهنگ غنای خود را از دست بدهد، ضمن اینکه هر کشوری در صورتی که مایل باشد می‌تواند آفرینش و خلاقیت ملی خود را تشویق کند. زمانی که وزیر فرهنگ بودم، در برابر جنبش یک‌هنجار شدن و شبیه‌سازی مقاومت کردم. متهورانه‌ترین شکل‌های بیانی را تشویق کردم، ضمن اینکه دغدغه همیشگی گشوده ماندن به روی جهان را هم داشتم، البته منظورم جهان فرهنگ صنعتی شده و روباتی شده نیست بلکه جهان فرهنگی چندصدایی است. فکر می‌کنم بارور کردن یک فرهنگ ملی با بهره‌گیری از ریتم‌ها، موسیقی‌ها، صداها، رنگ‌ها، ترکیب‌ها و دستاوردهایی که از جاهای دیگر آمده فقط می‌تواند باعث غنی‌تر شدن فرهنگ‌ها شود ولی واقعیت این است که تعداد دولت‌های جهان که مسائل هنرمندان اصلاً برایشان ارزشی ندارد، خیلی زیاد است. نتیجه این می‌شود که آنها می‌گذارند کشورشان را فرهنگی مبتذل، پایین‌تر از متوسط و لمپنی فرا بگیرد. از این نظر، اولین مسئولیت متوجه هر ملتی می‌شود. باید به هنرمندان هم آزادی داد و هم امکانات آفرینش را در اختیارشان گذاشت. همه جوانان کشور باید از آموزش هنری بهره‌مند شوند و کتابخوانی، آشنایی با ادبیات معاصر و قدیم را تشویق کرد. اما متاسفانه تعداد دولت‌هایی که رهبران‌شان یک مرد یا یک زن بی‌فرهنگ است خیلی زیاد هستند و این مسئله خیلی غم‌انگیز است.

■ بحث شبیه‌سازی فرهنگی شاید در مورد توریست‌ها و دانشجویان صدق نکند، اما این مسئله در مورد مهاجران خیلی به چشم می‌خورد. اروپایی‌ها انتظارشان از مهاجران این است که فرهنگ خودشان را فراموش کنند و شبیه اروپایی‌ها شوند. اگر هم در حفظ فرهنگ خود اصرار داشته باشند، از طرف اروپایی‌ها پذیرفته نمی‌شوند و این مسئله به خوبی در سطح جامعه به چشم می‌آید.

بهتر است در این زمینه درباره فرانسه حرف بزنم که دست کم می‌توانم بگویم آن را بیش از کشورهای دیگر می‌شناسم. فکر می‌کنم برای کشوری که مهاجر می‌پذیرد مهاجرت یک فرصت می‌آفریند. من خیلی به دورگه بودن اعتقاد دارم. در طبیعت نیز نتیجه پیوند میان گیاهان مختلف به وجود آمدن گیاهان زیباتر است. حتی اینجا در ایران هم فکر می‌کنم یکی از دلایل هویت ملی قوی ایرانی وجود انواع فرهنگ‌هایی است که طی قرن‌ها با هم درآمیخته‌اند. متاسفانه در برخی کشورها از خارجی‌ها و از مهاجران می‌ترسند و به نظر من این اشتباه است برای اینکه مهاجر با خودش خیلی چیزها را به کشور می‌آورد. از طریق همین مهاجران است که فرهنگ جهانی می‌تواند تولد فرهنگ تنوع جهانی باشد، نه فرهنگ یکنواخت‌سازی.

خبرها

تمدید حالت فوق‌العاده در عراق

فارس: پارلمان عراق دیروز با اکثریت آرا با تمدید ۳۰ روزه حالت فوق‌العاده در سراسر عراق به استثنای منطقه کردستان در شمال این کشور موافقت کرد. به گزارش خبرگزاری فرانسه از بغداد، «محمود المشهدانی» رئیس مجلس نمایندگان عراق پیش از آغاز رای‌گیری گفت: شورای ریاست جمهوری و نخست‌وزیری از مجلس نمایندگان خواسته‌اند با حالت فوق‌العاده اعلام شده در نقاط مختلف کشور به استثنای کردستان عراق به مدت ۳۰ روز از روز نخست ماه سپتامبر جاری موافقت کند. وی هدف از این اقدام را اجرای ماده ۶۱ قانون اساسی کشور و ادامه اوضاع بحران امنیتی در عراق دانست. به گفته المشهدانی قانون دفاع از سلامت ملی مصوبه سال ۲۰۰۴ همچنان به قوت خود باقی است. قانون دفاع از سلامت ملی به نوری المالکی نخست‌وزیر عراق اجازه می‌دهد از اختیارات فوق‌العاده خود مثل اجرای مقررات منع آمد و شد، صدور حکم بازداشت، انحلال اتحادیه‌ها و انجمن‌ها، اعمال محدودیت‌ها در حمل و نقل و استراق سمع مکالمات تلفنی استفاده کند.

دیدار ناگهانی وزیر خارجه انگلیس از عراق

مهر: وزیر امور خارجه انگلیس دیروز برای اولین‌بار طی دیداری از قبل اعلام نشده وارد بغداد شد تا با مقام‌های عراقی دیدار و گفت‌وگو کند. به گزارش خبرگزاری رویترز، قرار است «مارگارت بکت» طی این سفر خود به بغداد درباره اوضاع امنیتی و اقتصادی عراق با مقام‌های این کشور بحث و تبادل‌نظر کند. این سفر غیرمنتظره وزیر امور خارجه انگلیس به عراق اولین سفر وی پس از انتصابش در ماه مه (اردیبهشت) به عنوان وزیر امور خارجه دولت «تونی بلر» نخست‌وزیر انگلیس به شمار می‌رود. «بکت» در بیانیه‌ای اعلام کرد: در نظر دارد با «نوری المالکی» نخست‌وزیر عراق و دیگر مقام‌ها و رهبران سیاسی عراق در مورد بهبود وضعیت امنیتی این کشور مذاکره کند. سفر «بکت» در عراق همزمان با کشته‌شدن دو نظامی انگلیسی بر اثر انفجار بمب در مسیر کاروان این نظامیان در بصره در جنوب عراق انجام شد.

کشف گور جمعی در نزدیکی کرکوک

فارس: مقامات امنیتی کردستان عراق از کشف بقایای ۸۰ نفر در نزدیکی شهر کرکوک در شمال عراق خبر دادند که اعتقاد بر این است از قربانیان نظام صدام‌حسین دیکتاتور عراق بوده‌اند. به گزارش خبرگزاری رویترز از کرکوک بقایای این قربانیان در دو گور جمعی پیدا شد که روز گذشته در حوالی کرکوک کشف و از زیر خاک بیرون آورده شدند. علی حسن المجید پسرعموی صدام موسوم به «علی شیمیایی هم‌اکنون در کنار رئیس جمهوری مخلوع عراق و پنج نفر دیگر به اتهام نسل‌کشی کردهای شمال این کشور تحت محاکمه قرار دارند. «صالح خالد» معاون رئیس اطلاعات بخش کرکوک اعلام کرد به نظر می‌رسد اجساد مذکور مربوط به زمان انفال و زمانی باشد که ارتش عراق روستاهای کرد را با خاک یکسان می‌کرد و یا حملات شیمیایی علیه مردان، زنان و کودکان کرد انجام می‌داد و سپس آنها را در گورهای جمعی دفن می‌کرد. وی خاطرنشان کرد: «بقایای ۱۸ جسد که اکثر آنها را کودکان و زنان تشکیل می‌دادند در یک گور پیدا شد و لباس آنها نشان می‌دهد کسانی باشند که در زمان انفال مفقود شده بودند.» ده‌ها هزار نفر از کردها در حملات نظامی رژیم بعث صدام در سال ۱۹۸۸ در جریان اقدامی موسوم به «انفال» کشته شدند.

نشست اتحادیه عرب

مهر: یکصد و بیست و ششمین نشست وزرای امور خارجه کشورهای عضو اتحادیه عرب امروز به میزبانی مصر برگزار می‌شود و روز گذشته نشست مقدماتی با حضور نمایندگان دائم این اتحادیه درقاهره برگزار شد. به گزارش خبرگزاری سوریه (سانا) نشست اتحادیه عرب در سطح نمایندگان دائم این اتحادیه عصر روز دوشنبه در قاهره شروع شد. قرار است ظهر امروز، وزرای اتحادیه عرب، موضوعاتی را در ۲۱ بند شامل مسائل مهم و مشترک جهان عرب در راس آن تحریم‌های یک‌جانبه آمریکا علیه سوریه، تحولات فلسطین و همچنین مسئله جولان، اوضاع عراق و حمایت از روند صلح و وحدت و یکپارچگی در سودان مورد بررسی قرار دهند. از دیگر موضوعات مندرج در دستور کار نشست اتحادیه عرب، مسئله فعال کردن روند صلح، مسائل مربوط به قدس و شهرک‌سازی رژیم صهیونیستی و دیوار حائل نیز خواهد بود. پنج کمیته سیاسی، اقتصادی، مالی، قانونی و اجتماعی هریک با توجه به تخصص خود، مسائل مطرح شده در اتحادیه عرب را مورد بررسی قرار می‌دهند.